



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 256/2024-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] zastúpeného Mgr. Martinom Černákom, advokátom, Zochova 5, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 12C/8/2004 (v období po právoplatnosti nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 218/2013-35 z 15. októbra 2013) a postupu Centra právnej pomoci, kancelárie Bratislava v konaniach vedených pod sp. zn. 3723/2015-KaBA (11012/2014), ČRZ: 14469/2015 a sp. zn. KaBA 3313/2019 (KaBA 20123/2018), ČRZ: 23984/2019 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/92/2020 z 29. marca 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 18. júla 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6Cdo/92/2020 z 29. marca 2022 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“), ako aj porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12C/8/2004 v období po právoplatnosti nálezu ústavného súdu č. k. II. ÚS 218/2013-35 z 15. októbra 2013 (ďalej len „napadnuté konanie okresného súdu“) a postupom Centra právnej pomoci, kancelárie Bratislava (ďalej len „centrum právnej pomoci“) v konaniach vedených pod sp. zn. 3723/2015-KaBA (11012/2014), ČRZ: 14469/2015 a sp. zn.

KaBA 3313/2019 (KaBA 20123/2018), ČRZ: 23984/2019 (ďalej aj „napadnuté konania centra právnej pomoci“). Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Zároveň sa domáha vo vzťahu k okresnému súdu a centru právnej pomoci priznania finančného zadost'uchinenia celkovo v sume 7 500 eur a priznania mu náhrady trov konania spojených s podaním ústavnej sťažnosti.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou podanou na okresnom súde 10. októbra 2003 domáhal určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru (v skúšobnej dobe, pozn.) a priznania mu nemajetkovej ujmy z neplatného právneho úkonu proti žalovanej obchodnej spoločnosti SECURITON Servis, spol. s r. o., Mlynské Nivy 73, Bratislava, IČO 35 693 835 (ďalej len „žalovaná“).

3. O podanej žalobe okresný súd rozhodol rozsudkom č. k. 12C/8/2004-575 z 13. novembra 2018 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) tak, že ju zamietol. Proti rozsudku okresného súdu sťažovateľ podal odvolanie, o ktorom bolo rozhodnuté rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 8Co/203/2019-634 z 26. novembra 2019 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“). Krajský súd svojím rozsudkom i) pripustil späťvzatie žaloby v časti o zaplatenie nemajetkovej ujmy v sume 3 333 eur, rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým bola žaloba v tejto časti zamietnutá, zrušil a konanie v tejto časti zastavil, ii) rozsudok okresného súdu v napadnutej časti potvrdil a iii) žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

4. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ podal dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). O dovolaní najvyšší súd rozhodol napadnutým uznesením tak, že ho odmietol podľa § 447 písm. f) CSP. Odmietnutie dovolania odôvodnil tým, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“, dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia a otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu. Uviedol, že viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi má kľúčový význam v tom, že posúdenie prípustnosti dovolania závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom vymedzenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. Poukázal na to, že súdy nižších inštancií ustálili skutkový stav (na základe svedeckých výpovedí a listinných dôkazov, pozn.), pričom v spore nebol predmetom posúdenia a následného vyhodnotenia listinný dôkaz týkajúci sa preukázania oprávnenia konkrétneho zamestnanca žalovanej k uzavretiu pracovného pomeru so sťažovateľom. Argumentoval tým, že dovolací súd je viazaný zisteným skutkovým stavom, teda skutkový stav a výsledky dokazovania sa pred ním nemôžu meniť. Uviedol, že otázky vymedzené sťažovateľom sa týkajú posúdenia náležitostí právnych účinkov písomného právneho úkonu (poverenia riaditeľa žalovanej v čase uzavretia pracovnej zmluvy so sťažovateľom), preto dovolací súd nemôže posudzovať a hodnotiť dôkaz, ktorý nebol predmetom vykonaného dokazovania na súdoch nižšej inštancie (odhliadnuc od toho, že by aj vstupoval do procesu zisťovania skutkového stavu, na čo nemá oprávnenie). Doplnil, že to sa týkalo druhej v dovolaní nastolenej otázky, pričom pri prvej nastolenej dovolacej otázke by aj v prípade splnenia ostatných zákonom ustanovených podmienok bolo potrebné usúdiť len jej akademický ráz, pretože odvolací súd dospel k záveru, že skončiť pracovný pomer v skúšobnej dobe bolo možné aj ústne a uvedené na rozdiel od absencie vlastnoručného podpisu konajúceho – žalobcu predmetom dovolacieho prieskumu neurobil. Uviedol, že v dovolacom konaní nemôže formulovať nové skutkové závery, nie je oprávnený

preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení (prehodnocovať vykonané dôkazy, pozn.). V závere dodal, že z obsahu dovolania je možné vyvodiť len všeobecnú nespokojnosť sťažovateľa s vyodením iných skutkových zistení a záverov súdmi nižšej inštancie, pričom len polemika sťažovateľa s právnymi názormi týchto súdov a spochybňovanie správnosti ich rozhodnutí nezodpovedá kritériu § 421 ods. 1 CSP.

5. V ďalšej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľ vo vzťahu k napadnutému konaniu okresného súdu uviedol len to, že ústavný súd už v minulosti jedenkrát rozhodol o porušení jeho práva na konanie bez zbytočných prietáhov a okresnému súdu prikázal konať bez prietáhov.

6. V prípade centra právnej pomoci sťažovateľ uviedol, že svojím rozhodnutím sp. zn. 3723/2015-KaBA (11012/2014) zo 4. marca 2015 sťažovateľovi odňalo nárok na právnu pomoc, pričom toto jeho rozhodnutie bolo následne zrušené rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 7Sžo/40/2016 z 23. februára 2017. Ďalej uviedol, že z dôvodu pretrvávania prietáhov v konaní pred okresným súdom chcel opäť podať ústavnú sťažnosť na prietahy, a preto sa znova obrátil na centrum právnej pomoci. Rozhodnutím centra právnej pomoci sp. zn. KaBA 3313/2019 (KaBA 20123/2018), ČRZ: 23984/2019 z 19. februára 2019 mu nebol priznaný nárok na právnu pomoc advokátom na spísanie a podanie ústavnej sťažnosti (dodal, že aj proti tomuto rozhodnutiu podal správnu žalobu, pozn.).

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľ namieta, že k odmietnutiu dovolania došlo formalistickým a arbitrárnym spôsobom bez náležitého odôvodnenia. Uviedol, že v dovolaní jasne a zrozumiteľne formuloval právne otázky [i) Vyvoláva platné právne účinky písomný jednostranný právny úkon zamestnávateľa adresovaný zamestnancovi, ak tento písomný prejav zamestnávateľa nie je opatrený jeho vlastnoručným podpisom, ale len nahradený jeho podpisom vyhotoveným prostredníctvom rozmnožovacej techniky?; ii) Vyvoláva platné právne účinky písomný právny úkon, ktorý za zamestnávateľa uzatvoril zamestnanec podľa § 9 ods. 2 Zákonníka práce bez toho, aby bol na takýto právny úkon poverený zamestnávateľom písomným poverením?], ktorými sa však dovolací súd odmietol zaoberať, čo považuje za odmietnutie spravodlivosti. Je presvedčený, že ním formulované otázky boli výlučne právneho charakteru a majú širší všeobecný význam pre rozhodovaciu prax súdov. Argumentoval tiež tým, že predmetom jeho dovolania neboli žiadne nové skutkové okolnosti (nie je ním posudzovanie a vyhodnocovanie listinného poverenia, pretože v konaní nebola ani preukázaná jeho existencia, pozn.). Preto mu nie je zrejmé, ako mohol dovolací súd uviesť, že sa nemôže zaoberať dôkazom týkajúcim sa preukázania oprávnenia konkrétneho zamestnanca žalovanej k uzavretiu pracovného pomeru so sťažovateľom. V tejto súvislosti poukázal na to, že nikdy nenamietal oprávnenie tohto zamestnanca konať za žalovanú (jeho ústne poverenie konateľmi na podpisovanie pracovných zmlúv v ich neprítomnosti, pozn.), zastával však právny názor, podľa ktorého ústne poverená osoba nemôže konať za zamestnávateľa v pracovnoprávných vzťahoch (s ktorým sa však odvolací súd nestotožnil, a preto v tejto časti namietal nesprávne právne posúdenie odvolacím súdom, pozn.). S poukazom na § 9 ods. 2 Zákonníka práce namietal, že ústne poverenie na uskutočňovanie

právnych úkonov v pracovnoprávnom vzťahu nepostačuje a nevyhnutné je jeho písomné poverenie. Napadnuté uznesenie preto považuje za nedostatočne odôvodnené, arbitrárne a svojvoľné.

8. Sťažovateľ, pokiaľ ide o ním namietané porušenie práva na konanie bez zbytočných prietahov postupom okresného súdu a centra právnej pomoci v ich napadnutých konaniach, len skonštatoval, že je toho názoru, že tieto orgány svojím postupom jeho právo porušili.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ako aj porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu a centra právnej pomoci v ich napadnutých konaniach.

III.1. K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

10. Ústavný súd stabilne judikuje, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (I. ÚS 41/2023). To samozrejme neplatí, ak by najvyšší súd posúdil otázku prípustnosti dovolania ústavne neudržateľne v neprospech sťažovateľa.

11. Zároveň ústavný súd pripomína, že cieľom pravidiel týkajúcich sa prípustnosti dovolania je zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím. Dotknuté osoby musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú aplikované. Posúdenie splnenia zákonných predpokladov (podmienok) prípustnosti dovolania s negatívnym výsledkom nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa v prípade, ak bolo toto posúdenie vykonané v súlade so zákonom. Postup súdu v súlade so zákonom nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia práv sťažovateľa (m. m. III. ÚS 175/2018). Ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil, že skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru, a teda nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. Táto okolnosť nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia namietaných práv sťažovateľa už aj z toho dôvodu, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 190/2022).

12. Úlohou ústavného súdu bolo preto v danom prípade posúdiť, či najvyšší súd ako súd dovolací napadnutým uznesením nevybočil zo zákonného rámca, a teda či napadnutým uznesením nedošlo

k porušeniu sťažovateľom namietaných práv, a to aj s poukazom na už uvedené východiská a možnosti ústavného prieskumu napadnutého uznesenia.

13. Po preskúmaní napadnutého uznesenia a dôvodov na odmietnutie podaného dovolania sťažovateľa v ňom uvedených s poukazom na v ústavnej sťažnosti uplatnené námietky sťažovateľa ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd dôvody, pre ktoré odmietol dovolanie, primerane rozviedol, a to na stranách 7 až 10 (v bodoch 12 až 23) napadnutého uznesenia.

14. Pretože je sťažovateľovi odôvodnenie napadnutého uznesenia dostatočne známe, ústavný súd ho na tomto mieste nebude podrobnejšie rozoberať a bližšie rozvádzať jeho závery. Len pre doplnenie uvedie, že najvyšší súd sa s dovolaním sťažovateľa podľa jeho názoru vysporiadal ústavne konformným spôsobom. Poukazuje na argumentáciu dovolacieho súdu, podľa ktorej dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia. Tiež, že v spore nebol predmetom posúdenia a následného vyhodnotenia listinný dôkaz týkajúci sa preukázania oprávnenia konkrétneho zamestnanca žalovanej k uzavretiu pracovného pomeru so sťažovateľom, že skutkový stav a výsledky dokazovania sa pred dovolacím súdom nemôžu meniť. V tejto súvislosti poukázal na to, že otázky vymedzené sťažovateľom sa týkajú posúdenia náležitostí právnych účinkov písomného právneho úkonu a dovolací súd nemôže hodnotiť dôkaz, ktorý nebol predmetom vykonaného dokazovania. No najmä skonštatoval, že sťažovateľ neurobil predmetom dovolacieho prieskumu záver odvolacieho súdu, že skončiť pracovný pomer v skúšobnej dobe bolo možné aj ústne. Vo vzťahu k sťažovateľom podanému dovolaniu dospel k záveru o absencii nevyhnutného a riadneho uvedenia a zdôvodnenia ním uplatneného dovolacieho dôvodu (pretože z obsahu dovolania je možné vyvodit' len všeobecnú nespokojnosť sťažovateľa s vyvodením iných skutkových zistení a záverov súdmi nižšej inštancie, pozn.), čo je zákonom vyžadovaná náležitosť jeho prípustnosti. Pristúpením k meritórnemu prieskumu by najvyšší súd za nedodržania podmienok dovolania neprípustným spôsobom nahrádzal povinnosť dovolateľa jasne a zreteľne vymedziť dovolacie otázky a uskutočnil by procesne neprípustný dovolací prieskum.

15. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť možno považovať tú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 358/2019).

16. Po preskúmaní napadnutého uznesenia preto ústavný súd konštatuje, že závery v ňom uvedené sú z ústavnoprávneho hľadiska akceptovateľné. V odôvodnení napadnutého uznesenia nevhliadol také nedostatky, ktoré by ho oprávňovali vysloviť záver o porušení sťažovateľom označených práv. Nie je ho možné označiť za arbitrárne, jeho závery za svojvoľné či ústavnoprávne neudržateľné. Iba v takomto extrémnom prípade by totiž ústavný súd mohol zasiahnuť do výsostnej právomoci najvyššieho súdu týkajúcej sa posudzovania prípustnosti podaného dovolania.

17. Ústavný súd opakovane zdôrazňuje, že mu nepatrí nahrádzať právne názory najvyššieho súdu, a pokiaľ tieto jeho závery v otázke prípustnosti dovolania vzhľadom na skutkový stav nie sú zjavne svojvoľné alebo nelogické či z iného dôvodu ústavne neudržateľné, nemá dôvod do tejto výsostnej právomoci najvyššieho súdu v otázke ustálenia prípustnosti dovolania na základe prítomnosti zákonom predpokladaného dovolacieho dôvodu zasahovať (I. ÚS 104/2021). Preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g)

zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu práva na konanie bez zbytočných priet'ahov postupom okresného súdu a centra právnej pomoci v ich napadnutých konaniach:

18. Vo vzťahu k tejto časti ústavnej sťažnosti ústavný súd musí konštatovať, že ústavná sťažnosť sťažovateľa pôsobí nedostatočne, pretože jej chýba v zásade akékoľvek relevantné ústavnoprávne odôvodnenie [§ 43 ods. 1 v spojení s § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde] vzťahujúce sa na priebeh napadnutých konaní ako okresného súdu, tak aj centra právnej pomoci.

19. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že popri uvedení petitu je ďalšou povinnosťou sťažovateľa, aby svoju ústavnú sťažnosť náležite odôvodnil, t. j. aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Nedostatok odôvodnenia sťažnosti vyvoláva významné procesné dôsledky (I. ÚS 173/2022).

20. Pre posúdenie prípadných priet'ahov v konaní orgánu verejnej moci sa vyžaduje náležité odôvodnenie ústavnej sťažnosti a aspoň čiastočný chronologický opis skutkového stavu či uvedenie konkrétnych skutočností umožňujúcich reálne posúdenie ich negatívneho materiálneho dopadu na osobu sťažovateľa a jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (I. ÚS 266/2021, ZNaU 88/2021).

21. Sťažovateľ musí vysvetliť, v čom vidí porušenie základného práva alebo slobody, ktoré boli podľa jeho názoru konkretizované zásahom orgánu verejnej moci porušené. Takto formulovaná požiadavka odzrkadľuje potrebu dôsledného odlišenia úlohy ústavného súdu od úloh iných orgánov verejnej moci (predovšetkým všeobecných súdov). Kým totiž všeobecné súdy prioritne chránia subjektívne práva fyzických osôb a právnických osôb plynúce zo zákonných, prípadne od zákona odvodených právnych predpisov, *vice versa* ústavný súd je v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy povolaný na ochranu tých subjektívnych práv, ktoré sú ako základné práva a slobody zakotvené v ústave alebo v kvalifikovaných medzinárodných zmluvách. Je nevyhnutné, aby odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovalo vysvetlenie ústavných požiadaviek, s ktorými namietaný postup orgánu verejnej moci koliduje, a pritom musí byť preukázané, do akej miery rozporovaný postup štátneho orgánu zasahuje do označených práv sťažovateľa (m. m. rozhodnutie Spolkového ústavného súdu Spolkovej republiky Nemecko sp. zn. 1 BvR 1584/10 z 24. 8. 2010, ods. 3; rozhodnutie Spolkového ústavného súdu Spolkovej republiky Nemecko sp. zn. 1 BvR 2214/19 z 10. 12. 2019, ods. 13) (I. ÚS 272/2023).

22. Vzhľadom na obsah sťažovateľom predloženej ústavnej sťažnosti v tejto časti ústavný súd musí konštatovať, že ním predložená „argumentácia“ je založená v zásade len na strohom a všeobecnom konštatovaní, že v napadnutých konaniach došlo k vzniku priet'ahov, no bez uvedenia akýchkoľvek konkrétnych skutočností (pretože sťažovateľ v rámci ústavnej sťažnosti neuviedol v podstate žiadne argumenty v tomto smere, pozn.) umožňujúcich reálne posúdenie ich negatívneho materiálneho dopadu na sťažovateľa a jeho právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov. Sťažovateľ (zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, pozn.) zároveň v ústavnej sťažnosti ani len prípadné obdobia nečinnosti v napadnutých konaniach nijako nekonkretizoval (tiež ani nedefinoval,

v čom mala spočívať alebo ako sa prejavila pomalosť, prípadne nesústredenosť alebo nehospodárnosť napadnutých konaní, pozn.). Z obsahu ústavnej sťažnosti a ani jej príloh teda nie je zrejmé, akým presne špecifikovaným postupom okresného súdu a centra právnej pomoci mali byť porušené sťažovateľom namietané práva.

23. Ústavný súd v prípade sťažovateľa nepristúpil k výzve na odstránenie zisteného nedostatku ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde, pretože zistený rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí, aký vyplýva z (tejto časti, pozn.) ústavnej sťažnosti sťažovateľa, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom, pričom z publikovanej judikatúry jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom ustanovených náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010, I. ÚS 280/2020). Ústavný súd poukazuje aj na skutočnosť, že sťažovateľ je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom a prípadná výzva na odstránenie nedostatku spočívajúceho v absencii náležitého odôvodnenia ústavnej sťažnosti by *de facto* znamenala suplovanie úkonov právnej služby a povinnosti advokáta postupovať s odbornou starostlivosťou [§ 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov, pozn.], čo nie je žiadnym spôsobom akceptovateľné (m. m. II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08, IV. ÚS 213/2010, II. ÚS 660/2016).

24. Vzhľadom na uvedené preto ústavný súd vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na konanie bez zbytočných prieťahov konštatuje nedostatočnosť odôvodnenia ústavnej sťažnosti, čo je dôvodom na jej odmietnutie v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom.

25. Ústavný súd tiež dodáva, že z príloh ústavnej sťažnosti vyplýva, že (minimálne) napadnuté konanie okresného súdu bolo právoplatne ukončené (vydaním rozsudku okresného súdu v spojitosti s rozsudkom krajského súdu) ešte 25. januára 2020 (teda takmer 2 a pol roka pred podaním ústavnej sťažnosti). Ústavná sťažnosť by preto mohla byť vo vzťahu k namietanému postupu okresného súdu odmietnutá aj ako oneskorene podaná podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde.

26. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 23. mája 2024

Miloš Maďar
predseda senátu